

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **S. K.**, zast. Mgr. Vítem Brožkem, advokátem AK se sídlem v Praze 10 – Vršovice, Na Kovárně 472/8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2015, čj. OAM-319/ZA-ZA04-K03-2015, **t a k t o** :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17. 9. 2015 rozhodl žalovaný správní orgán o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, odkázal na ust. §§ 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti rozhodnutí, namítal, že došlo k porušení § 2, 3, 50 a 68 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytém rozsahu, s tím, že žalovaný neměl k dispozici dostatek podkladů. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky ust. § 12 písm. b a § 14a zákona o azylu. Popsal žalovanému své pronásledování v Nigérii, vyznává křesťanství a jeho víra je dle jeho přesvědčení příčinou jeho potíží v zemi původu. Touto argumentací se však žalovaný vůbec nezabýval, přestože si je vědom, že Boko Haram zavádí na ovládaných územích striktní formu islámského práva šarija. Zacházení, které žalobce popsal, nelze hodnotit jinak než jako bezprostřední ohrožení života, zcela jistě selhala vnitřní ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu, žalobce je přesvědčen, že jeho tíživá situace měla vést k udělení azylu dle § 14,

neboť smyslem tohoto ustanovení je posoudit individuálně každou situaci žadatele a soud by měl přezkoumat meze uvážení správního orgánu. Žalobce je přesvědčen, že dále splňuje podmínky § 14a, odst. 1 a 2, písm. b) a c) zákona o azylu. Důkazy, které žalovaný shromáždil a z nichž vycházel, jsou obecné, bez konkrétních souvztažností k osobě žalobce a jeho úvahy, jimiž hodnotil výpověď žalobce, jsou pouze spekulace. Rozhodnutí žalovaného je v konečném důsledku nepřezkoumatelné. Žalobce uvádí zprávy, z nichž žalovaný v jeho věci vycházel a zdůrazňuje, že hodnocení neodpovídá podmínkám § 68 odst. 3 správního řádu, neboť důkazy je nutné přesně identifikovat, nikoliv uvést, že bylo vycházeno z blíže neurčených „aktuálních a dalších relevantních informací k situaci v Nigérii z informační databáze ČTK“. Žalobce je toho názoru, že tak nebylo možné identifikovat řádně důkazní prostředek a závěry, které z něho byly učiněny, což považuje za prvek libovůle správního orgánu. Závěr o nevěrohodnosti žalobcovy výpovědi není podpořen žádnými relevantními důkazy a jedná se o spekulaci žalovaného. Výpověď žalobce není rozporuplná ani nelogická, naopak vykazuje všechny znaky výpovědi pravdivé, obsahuje detaily, které by si žalobce mohl jen těžko vymyslet a jeho líčení prožitého odpovídá líčení obdobných událostí těmi, kteří takové skutečnosti prožili. Z žádného důkazu žalovaného nevyplývá nepravdivost výpovědi žalobce, citované zprávy jsou obecné a o žalobci samém v nich není uvedeno nic. Žalobce poukazuje např. na str. 7 a závěry žalovaného o nelogičnosti svazování rukou a zavazování očí stovkám zajatých mužů, nuceně držených v buši a neskutečnosti útoku nigerijské armády na stovky neozbrojených a na zemi sedících svázaných mužů. Pro udělení doplňkové ochrany žalobci dle § 14a zákona o azylu pak dostačuje, je-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že jsou v případě žalobce důvodné obavy, že by mu v případě navrácení do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy. Zákon zde operuje pojmem důvodných obav, nikoliv jistotou, důvodná obava je v případě žalobce jistě dána, vyplývá z jeho výpovědí, které se žalovanému nepodařilo zpochybnit způsobem, odpovídajícím zákonným požadavkům. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 10. 11. 2015 plyne, že správní orgán nesouhlasí s námitkou vady řízení, když žalobce neupřesnil které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí chybí, resp. neuvedl skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí. Tento svůj závěr žalovaný opírá o rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2006, čj. Azs 221/2005. Žalobce popsal události, které nastaly v jeho vesnici Bono, nacházející se v administrativní části Kaduna, v souvislosti s přepadením vesnice skupinou Boko Haram, dále s následným osvobozením nigerijskou armádou, ale i útekem z vojenského tábora, rozporuplně. Zřeknutí se ochrany státu, včetně možnosti využití vnitřního přesídlení vyvolalo podezření ve věci odpovědi před kým, a proč žalovaný utíká. Usnesení NSS ze dne 17. 5. 2012, čj. 7 Azs 19/2012 pojednává o situaci zásady subsidiarity mezinárodní ochrany v případech, kdy lokální problémy jsou řešitelné vnitřním přesídlením, jeho závěr je konformní se stanoviskem, které zaujal k otázce uprchlíků z Nigérie Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Keni v rámci rozhovoru v Čro Radiožurnál dne 20. 8. 2015 prostřednictvím p. I. Ů., vedoucí programu, když mj. uvedla, že Boko Haram je sekta, která v omezených oblastech území Nigérie provádí únosy, takže každý případ lidí, pocházejících z Nigérie, se musí posuzovat individuálně z hlediska hodnocení, kdo je opravdový uprchlík a kdo je jenom ekonomický migrant. Úřad má stanoveny standardy pro každé jednotlivé země. Žalobce nedokázal dát uspokojivé odpovědi ani při opakovaném pohovoru, spojování známého únosu skupiny dívek v r. 2014 ze severu

země s jeho žádostí žalovaný vyhodnotil jako účelové. Dle vyjádření žalobce jediným důvodem jeho odchodu ze země byla skutečnost, že se tam necítil bezpečně. Žalovaný dále odkazuje na aktuální zprávy ze ZÚ ČR v Abudji, verifikované oficiální informací MZV ČR čj. 98843/2015-LPTP z 21. 5. 2015, kdy ve vztahu na dotaz žalovaného na chování Nigérie k navrátilivším se žadatelům o azyl do země původu zní odpověď tak, že státní orgány ani silové orgány takové osoby nezajímají, nejsou předmětem diskriminace a pokud by teoreticky došlo z jakýchkoliv důvodů k problémům, taková osoba se může přemístit do jiné části Nigérie, neboť tato nemá kapacitu kontrolovat usídlování svých občanů po území, neexistuje centrální evidence obyvatel, centrální katastr nemovitostí apod. Není ani problémem získat novou identitu, rodný list lze získat na základě čestného prohlášení. Nigérie je zemí s vysokým imigračním rizikem, existuje zde vysoká nezaměstnanost, možnosti uplatnění jsou bez vzdělání a patřičných konexí nízké. Naprostá většina migrantů míří do Evropy z ekonomických důvodů za vidinou snadného zbohatnutí, pobyt v zahraničí je vnímán jako vysoce prestižní záležitost. Nigerijský občan, který se vrátil z dlouhodobého (byť nelegálního) pobytu v zahraničí, je obecně považován za velmi úspěšného. Svých kontaktů se i po návratu do Nigérie snaží mnohdy využít k další výdělečné činnosti. Žalovaný dále poukázal na rozhodnutí NSS ze dne 25. 6. 2015 (4 Azs 71/2015) a ze dne 21. 12. 2005 (6 Azs 235/2004), či ze dne 6. 2. 2008 (1 Azs 18/2007), stanovících nutnost možnosti žadatele vysvětlit nesrovnalosti ve svých výpovědích, s tím, že samotné hodnocení věrohodnosti žadatele mimo jeho azylový příběh, u něhož se posuzuje míra detailu, specifická příběhu a vnitřní soudržnost, je potřebné porovnat s výpověďmi jiných svědků a s dalšími externími informacemi – zprávami o zemi původu. K doplňkové ochraně žalovaný uvedl, že jejím smyslem a účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v ust. § 14a zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace tohoto institutu se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem, nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu a ustálená judikatura stanoví, že pro udělení doplňkové ochrany je třeba splnit všechny podmínky, stanovené v § 14a odst. 1 zákona o azylu (resp. čl. 2 písm. e) kvalifikační směrnice) kumulativně – žadatel se musí nacházet mimo zemi svého původu, musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba) vážné újmy a nemůže, nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu, nesmí se na něho vztahovat vylučující klauzule. Žalobce nesplnil podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť mu v zemi původu nehrozí žádná újma, která by byla ve vztahu k zákonu o azylu významná – žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS, a to ze dne 28. 5. 2009, čj. 5 Azs 36/2008 a ze dne 25. 6. 2015, čj. 4 Azs 71/2015. Protože správní orgán je přesvědčen, že při hodnocení skutkového děje dodržel procesní postupy a řídil se zásadou materiální pravdy, úplně a řádně zjistil skutečný stav věci, navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 15. 8. 2016 soud ze správního spisu konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 3. 2015, uvedl, že je státním občanem Nigérie, etnika Obeo, své rodiče nezná, je svobodný. V Nigérii žil do března 2015 v Kaduně, vesnice Bonu, poté tři týdny v Lagosu, poté plul lodí a jel kamionem přes neznámé země, že je v ČR se dozvěděl až od policie, dříve o zemi nikdy neslyšel. Je vyznáním protestant, CD nikdy neměl. Nikdy nebyl politicky organizován, je bez vzdělání, byl farmářem. V Bono má dům. Jako důvody opuštění

země původu sdělil, že historie se táhne od r. 2013, kdy do vesnice začali přicházet teroristé z Boko Haram, unášeli a zabíjeli lidi. I jeho odvedli do buše, kde zůstali několik měsíců. Armáda je tam pak našla a odvedla zpět do vesnice. Vláda si o nich ale myslí, že jsou teroristé, Boko Haram si myslí, že jsou zrádci. Proto musel žalobce ujet do Lagosu, nemá se vším ale nic společného, je farmář. Zůstal asi tři týdny u kamaráda, ten mu řekl, že Boko Haram zná jeho tvář, pokud ho někdo uvidí na ulici, může ho označit za teroristu. Měl přítelkyni, ale o ní nemá žádné informace, neví, zda utekla, zda vůbec žije, snažil se ji kontaktovat, ale nic o ní neví. Kamarád mu zajistil cestu, nevěděl, kam pojede, myslel, že třeba někde v Africe. Dovedl ho k člověku, který ho posadil na loď, pluli asi tři dny, na místo dorazili v noci. Žalobce posadili do velkého nákladního auta a cestovali několik dní. Poprvé uviděl denní světlo na vlakové zastávce, kde mu koupili lístek a řekli o azylu. Pak mu ukázali, kam má jít, o tom, že je v ČR, se dozvěděl až od policie, ani nevěděl, že Česko je nějaká země, znal jen z fotbalu Německo a Francii. Jeden muž v táboře mu pak vysvětlil, že azyl je způsob ochrany, pokud má člověk ve své zemi problémy. A on ochránit potřebuje. Pokud by zde mohl farmařit, je pro něho ČR cílovou zemí, nejdříve by se musel naučit jazyk. Trestní stíhání proti němu nikdy vedeno nebylo, co se týče návratu, myslí si, že by přežil tak týden, protože vláda si myslí, že je Boko Haram – byl v jejich táboře, Boko Haram si zase myslí, že spolupracuje s vládou. Nikdy si nemyslel, že bude muset něco podobného řešit. Zdravotní stav má dobrý. **V rámci pohovoru dne 9. 4. 2015** žalobce uvedl, že pochází ze státu Bono, kmen Ausa, hovoří jazykem urubu. Obeo je podskupina kmene. Jeho otec je neznámý, matka prostitutka, on žil v instituci podobné sirotčinci, která poskytuje ochranu dětem bez rodičů. Jeho kamarád, kterého může nazvat obchodním partnerem, tomu zavolal o svých problémech, on to také viděl ve zprávách. Řekl mu, že tam nemůže zůstat, budou ho hledat, dostanu tě do bezpečí. Žalobce byl farmář, pěstoval slepice, měl asi 200 kuřat, pěstoval i brambory a zeleninu, měl obchod. Měl mnoho přátel, neví, kde nyní jsou, měl dobrý život a teď ani neví, kdo zůstal naživu. Boko Haram je teroristická organizace, kam dorazí, tam propaguje šariu, unášejí a zabíjejí lidi. Když pak přijde armáda, zabíjí taky, stačí ukázat, že ten a ten je Boko Haram. Žalobce byl v unesené skupině, odvezli je do buše a drželi venku, nedostávali pořádně najíst, vláda tábor našla, začali střílet, někteří byli zabiti. Vypadalo to jako válka, skupina říkala, že nejsou Boko Haram, ale byli zatčeni, protože vláda takovým nevěří. Odvezli je do vojenských budov, kde je nutili k přiznání, kdo se dozná, je zastřelen a ty další bijí. Po několika dnech dorazila Boko Haram, došlo ke střelbě a žalobci se podařilo uprchnout. Popsal opakované útoky na vesnici, explodovaly bomby na trhu, v kostele, ničili majetek vesnice, k přepadu došlo na přechodu května a června 2014, hlavním důvodem je to, aby se k nim lidé přidali a bojovali za ně. Žalobce myslel na přestěhování, ale s majetkem, který si vybudoval, to bylo těžké. Policie moc nepomáhá, spíš uteče. Že jde o Boko Haram se pozná, ať již z oblečení, zmiňují islámské právo. Ve vesnici zabili mnoho lidí, v táboře, kam dovezli žalobce, stále přivázeli nové lidi, byli svázaní na zemi. Stále je hlídali, občas jim hodili chleba, kdyby se k nim přidali, dostali by najíst a pustili by je, bylo to lákavé, někteří to udělali. Bylo to hrozné, na straně se chodilo na záchod. Žalobce odhaduje své zadržení asi na 8 týdnů, pak je našli, ale střílelo se a vojáci nerozlišovali, kdo je kdo. Vojáci měli zelené nigerijské uniformy, policisté mají černé. Opakovaně je bili, chtěli, aby se přiznali, že patří k Boko Haram. Popsal, že je přivázali za nohy, nechali, viset, polili vodou, kdo to nevydržel a přiznal se, byl zastřelen. Žalobce toto vydržel asi tři měsíce, byl to hrozný zážitek, pak byly ubikace napadeny bombou, všichni prchali, utekl do jakési vesnice, skrýval se a žil jako bezdomovec, snažil se přežít ze dne na den, pak zavolal

kamarádovi, pamatoval si jeho číslo, ten ho nasměroval na zastávku autobusu, čekal ho v Lagosu a zaplatil za něho řidiči. Říkal, že bylo vše ve zprávách, jedná se o teroristy. Žalobce se obává, neboť vojáci je vyfotili, byl tak identifikován armádou, na základě toho se bojí o život. Necítí se bezpečně ani vůči Boko Haram, někdo si ho může pamatovat. Byl v jedné skupině vyfotografovaných jako ti, co se přidali. V Lagosu byl v rodině kamaráda, nikdy nevyšel ven, bál se všech. Byl ve zprávách NNTV, říkali, že se jednalo o uprchlé členy BH z armádních ubikací. Přítel mu řekl, že tam již nemůže zůstat, někdy v lednu 2015 odjel, byl několik týdnů na jednom místě v Africe a pak odjel lodí. K dotazu, jak se mohl za takové situace prokázat řidičským průkazem, uvedl, že mu ho vystavili před únosem, pak ho ztratil, ale díky příteli mu v Lagosu vystavili nový, přítel to zařídil přes kamarády, sám tam nešel. Zde jsou lidé přátelští, cítí se zde dobře. **V průběhu dalšího pohovoru dne 3. 8. 2015** žalobce uvedl, že žil v Bonu, na severu Nigérie, stát Kaduna. O únosu dívek se hovořilo mezi lidmi a též to psali v novinách, bylo to v jiném státě, než on žil. Dřívější útoky byly menší, spíše v kostele, na stanici, potřebovali bojovníky. Čas si nepamatuje, ale byl unesen až po únosu těch dívek, pak byl v zajetí asi 3 týdny, mívali zavázané oči, byl to jistý způsob mučení, hlídky měly různé zvyky. Kde byl pobytem poté u armády, neví, protože okno bylo vysoko a nic neviděl. Týrali je, pouštěli elektrické šoky, chtěli vědět, jestli patří k Boko Haram. Vojáků tam ale moc nebylo, po útoku všichni utíkali, vojáci byli asi překvapeni a k útoku došlo, protože tam zřejmě byli někteří z BK. Žalovaný pak žalobce vyzval k vyjádření o časovém nesouladu jeho údajného zadržení a uvedl, že v takových případech se to člověku vše může poplést. Dostal se do místa Adžavin a poprosil někoho na zastávce, aby mohl zavolat kamarádovi. Jednalo se o velký autobus s dvěma řidiči a byla to přímá linka až do Lagosu. Neměl jinou možnost, než jet přes celou Nigérii. **Dne 3. 8. 2015** byl žalobce rovněž seznámen s podklady žalovaného, nežádal žádného jejich doplnění, nechtěl se k nim ani vyjádřit, uvedl, že by na Nigérii raději zapomněl, jeho šťastný život se krutým způsobem změnil, ptá se, proč se to děje a nechce se tam vrátit.

Žalobce v průběhu jednání uvedl, že jeho předešlý život byl šťastný, měl farmu, obchod, žilo se mu dobře. V současné době si však neumí představit případný návrat, česky trochu umí, přihlásil se k výuce češtiny. K dotazu soudu na diskrepanci času v jeho vyličení zajetí v armádním zařízení žalobce uvedl, že v průběhu prvního pohovoru zřejmě došlo k určitému nepochopení tlumočení, kdy došlo k záměně času držení v zajetí Boko Haram a vojenského zatčení. Když má člověk v zajetí zavázané oči, doba mu utíká těžko definovatelně, myslí si, že se mohlo jednat asi o šest neděl. V sirotčinci oficiální výuka neprobíhala, ale byl tam kněz, s nímž děti komunikovaly anglicky, bylo to církevní zařízení, kde byl umístěn od dětství. Pověřená pracovnice žalovaného se poté vyjádřila k námitce tlumočení v tom směru, že po provedení pohovoru má žadatel právo seznámit se s překladem a protokol se podepisuje, takže tuto námitku nepovažuje za správnou. Zástupce žalobce v závěrečném návrhu poukázal na to, že soud rozhoduje o osudu člověka, což není možné učinit na základě spekulací, tak, jak plyne z napadeného rozhodnutí žalovaného. Tvzení o nepravdivosti žalobcova příběhu žádný důkaz nedokládá, z jím uváděných skutečností je naopak patrné, že se u jeho osoby o ekonomickou migraci nejedná. Jeho život byl šťastný a spokojený, byl farmářem a měl obchod, od člověka, který zažil takové věci, nelze očekávat, že se bude chovat tak, jak ex post připadá jiným logické. Zástupce s žalobcem opakovaně hovořil a jeho příběh považuje za pravdivý. Navrhuje proto zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení, na

náhradě nákladů řízení účtuje náklady právního zastoupení, spočívající ve třech úkonech právní služby po 3.100,- Kč, třech režijních paušálech po 300,- Kč, náhradě za promeškaný čas 2x 3 půlhodiny (600,- Kč) a jízdném Praha – Hradec Králové a zpět – 2x 114 km (1.444,- Kč). Pověřená pracovnice žalovaného naopak považuje vydané rozhodnutí ve věci za správné a zákonné, ze správního řízení vyplynuly pochybnosti o věrohodnosti tvrzení žalobce, jeho žádost vyhodnotil jako účelovou z důvodu legalizace zdejšího pobytu. K takovému účelu však nemůže sloužit zákon o azylu, nýbrž případně zákon o pobytu cizinců. Správní orgán navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení

rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Po projednání a přezkoumání věci soud nejprve reaguje na žalobní námitku nedostatečného zjištění věci a uvádí, že takové pochybení v případě žalobce u správního orgánu neshledal. S žalobcem byly po přijetí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany provedeny postupně dva pohovory, během nichž se žalovaný snažil odstranit určité pochybnosti, vzniklé z líčení žalobce o průběhu jeho věznění po únosu a posléze v rámci vojenského zařízení, je tedy možné konstatovat, že žalovaný naplnil podmínky jím výše citovaných judikovaných rozhodnutí NSS o zjišťování stavu věci. V rámci pohovoru dne 9. 4. 2015 obsahuje protokol o pohovoru celkem 6 stran, v jeho závěru je uvedeno, že žadateli byl zápis pohovoru zpětně přetlumočen, nevyjádřil žádné připomínky, každá ze stran písemného protokolu je žalobcem vlastnoručně podepsána jako výraz souhlasu se zněním zapsaného textu. Stejný postup pak plyne z protokolu o pohovoru ze dne 3. 8. 2015, s tím, že tento obsahuje 4 strany textu. Téhož dne pak byl žalobce seznámen s podklady, které shromáždil žalovaný za účelem posouzení situace v zemi původu žalobce, konkrétně Výroční zprávou Amnesty International 2014-2015 ze dne 25. 2. 2015; Výroční zprávou Human Rights Watch 2015 ze dne 29. ledna 2015; Zprávou CRS Kongres USA, z 20. května 2014, Nigerijská Boko Haram: Často kladené otázky; Informací MZV, čj. 98843/2015-LPTP ze dne 21. května 2015, k čj. MV-42927-14/OAM-2015; Svoboda ve světě, Freedom House, 28. ledna 2015; Informací z Infobanky ČTK – „Země světa, Nigérie“, aktuální znění. Uvedl, že se s nimi nechce seznamovat, nechce se k nim blíže vyjadřovat, ani nenavrhuje jejich doplnění. Uvedl též, že se nechce vyjadřovat ke zdrojům informací a způsobu jejich využití, nechce nic doplnit. S podklady byl seznámen v anglickém jazyce, podepsal správnost průběhu a protokolu učiněného z tohoto seznámení. Krajský soud je proto přesvědčen, že výše uvedená žalobní námitka nemá žádné seriózní opodstatnění, neboť, pokud by byla myšlena vážně, mohla a měla být učiněna nejpozději v datu seznámení žalobce se všemi přítomnými podklady správního spisu. Pokud je pak v žalobě namítáno, že podklad Infobanky ČTK je prakticky neidentifikovatelný, soud upozorňuje, že tomu tak není, neboť je písemně obsažen na 7 stranách ve správním spise, byl tak rovněž při seznámení žalobce s podklady přítomen a to, že žalobce se s tam uvedenými skutečnostmi nechtěl blíže seznámit, nemůže být přičítáno negativně žalovanému. Namítaná ustanovení správního řádu tak, dle přesvědčení soudu, porušena nebyla.

V dalším pak žalobní námitky směřují k závěru, že žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b), § 14 a § 14a) zákona o azylu. Žalovaný k ust. § 12 písm. a) zákona o azylu na str. 5 a 6 konstatoval, že žalobce o žádném uplatňování politických práv a svobod v zemi původu nehovořil, žalovaný proto nemohl dospět k závěru o pronásledování žalobce z tohoto důvodu. S uvedeným závěrem soud souhlasí a pouze připomíná, že žalobce sám ani žalobou

naplnění podmínek tohoto ustanovení neatakoval. Na str. 6 – 8 rozhodnutí pak žalovaný popsal a odůvodnil, z jakého důvodu nebylo shledáno ani splnění podmínek ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, toto žalovaný odůvodňuje zejména celkovou nevěrohodností žalobcovy výpovědi. Soud k tomuto odůvodnění žalovaného předně uvádí, že nemohl přistoupit na námitku o spekulacích žalovaného, neboť nosným bodem odůvodnění žalovaného je jeho závěr o nevěrohodnosti žalobcova tvrzení, kdy datoval své odvěčení do buše bojovníky Boko Haram po únosu 200 dívek (ve skutečnosti 276), k němuž došlo ve skutečnosti 14. 4. 2014 – zde odkaz na podklad AI – a tedy není jakkoliv možné, aby žalobce uprchl z vojenských kasáren v březnu 2014. K tomu žalovaný velmi seriózně podotkl, na str. 6 napadeného rozhodnutí, že nesrovnalosti v čase by byly při líčení podobných zážitků, které měl žalobce prožít vcelku pochopitelné a soud z tohoto vyjádření vyvozuje, že pokud by nedošlo k takovéto zásadní nesrovnalosti, žalovaný by nevěrohodnost tvrzení žalobce nenamítal, nicméně tato skutečnost má význam zcela zásadního charakteru a pro další posouzení jednotlivých skutečností je rozhodující. Další nesrovnalosti ve výpovědích žalobce, které se váží k vydání nového řidičského průkazu, pak již jen korespondují s dalšími diskrepancemi v časovém sledu událostí, jak je žalobce vyličil. Ve své žádosti žalobce uvedl, že byl odveden do buše, do tábora, kde zůstal několik měsíců, bylo to v r. 2013, armáda je našla, dovedla zpět do vesnice. Při pohovoru dne 9. 4. 2015 žalobce uvedl, že k přepadení vesnice došlo na přechodu května a června 2014, byl odvezen do buše, kde byl asi 8 týdnů, vláda tábor našla a byl zatčen a dopraven do vojenských budov, kde byl asi 2 – 3 měsíce. V rámci pohovoru dne 3. 8. 2015 pak žalobce vypověděl, že v buši byl asi 3 týdny. K dotazu soudu při jednání pak žalobce uvedl, že ve vojenském zajetí byl asi šest neděl. Tyto uváděné údaje tedy nemohly vést žalovaného k jinému závěru, než že výpověď žalobce je zcela nevěrohodná, aniž by jakkoliv spekuloval. Údaj o tom, že žalobce byl vrácen armádou do vesnice a o tom, že místo toho různě dlouhou dobu pobýval ve vojenském zajetí, z něhož po útoku uprchl, je v naprostém rozporu, který je vysvětlitelný toliko nevěrohodností sdělení. Další, žalovaným popsané nelogičnosti, by samozřejmě samy o sobě mohly být vysvětlovány jinak, ovšem tyto zásadní rozpory nikoliv. I soud tedy po provedeném řízení nemohl dospět k jinému závěru, než že výpověď žalobce je nevěrohodná, nemohl proto přistoupit na žalobní argumentaci o naplnění podmínek ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, jak uvedeny výše.

K námitce o neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu krajský soud připomíná, že na základě výše uvedených skutečností dospěl k obdobnému závěru jako správní orgán, tedy, že žalobcovo tvrzení o popsanych událostech, které ho měly stihnout, nelze považovat za věrohodné. Z téhož důvodu pak ani soud nezjistil žádné zvláštního zřetele hodné skutečnosti, které by mohly vést k udělení humanitárního azylu žalobci, soud pak rovněž připomíná, že se tak děje v případech zejména vysokého věku či vážného zdravotního stavu, a to formou správního uvážení, které je plně v kompetenci žalovaného, zde soud pouze podotýká, že toto považuje za správné a nepřekračující zákonné meze.

Pokud se týká námitky o možné újmě na životě v souvislosti s případným návratem žalobce do země původu, toto ohrožení žalobce váže k možným důsledkům spekulací správního orgánu, které měly zpochybnit žalobcovu výpověď, s tím, že právě jím prožité zážitky by vedly k jeho následnému ohrožení. Jak však soud výše uvedl, a je přesvědčen, že i řádně zdůvodnil, žalobcova výpověď nebyla

v průběhu celého řízení hodnocena právě na základě zásadních rozporů, a to věcných i časových, jako věrohodná, nemůže proto být učiněn ani závěr o tom, že by mu v obdobných intencích hrozily další problémy. Konečně, správní orgán se tímto problémem zabýval na str. 9 – 11 svého rozhodnutí ve věci vcelku podrobně, uvedl, že žalobce má jistě možnost návratu na bezpečná místa Nigérie, např. ke svému kamarádovi do Lagosu, žalovaný dále popisuje aktuální situaci ve státě, kde dochází k návratu obyvatelstva na území, osvobozená od možných ataků skupiny Boko Haram. V tomto smyslu žaloba neobsahuje žádné konkrétní námitky, soud proto plně odkazuje na argumentaci žalovaného, která připomíná, že v případech neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu se na základě podkladů a informací MZV ČR tyto mohou vcelku bez větších problémů do země původu navrátit. Krajský soud tak po projednání a přezkoumání věci neshledal v případě žalobce naplnění podmínek ust. § 14a) zákona o azylu. Je přesvědčen, že správní řízení proběhlo v souladu se správním řádem, s jednotlivými ustanoveními zákona o azylu a v jeho průběhu nedošlo k žádným podstatnějším vadám. Je tak zcela na místě, aby soud odkázal na ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., tedy, zamítl žalobu jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán žádné náklady řízení nežádal a žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení přiznána být nemůže.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 19. srpna 2016

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně